

Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 13 (15)

1992 m. rugsėjo mėnuo

Kaina 2 rub.

RUGSEJO 5-ąją Seduva švenčia pirmosios parapijinės mokyklos įkūrimo (1542 m.) 450 metų jubiliejų. Baigusios įvairius mokslus, vietinės ir atvykusios čia dirbti moterys pastarąjį šimtmetį suvaidino žymų vaidmenį.

XIX amžiaus pabaigoje, XX amžiaus pradžioje moterys vyravo tarp

padėdavo jau kitur gyvenusi ilgametė pradinės mokyklos vedėja Zofija Firaite-Bartuškienė. Svenčiant mokytojos Konstancijos Sliogerytės-Jurksaitienės aštuoniasdešimtmetį, pasveikinti savo auklėtojos, vokiečių ir prancūzų kalbų mokytojos į Kaurą atvyko dešimtys įvairių laidų abiturientų. Praėjus pusmečiui, ši mokytoja, toli gražu ne senutė, atvyko į Seduvą susitikti su ketvirtos laidos abiturientais, su buvusiais

dalyvavo beveik visose respublikinėse dainų šventėse. Plačiai respublikoje žinomas Emilijos Brajinskienės folklorinis ansamblis. Aukštosiose mokyklose studentams užtekdavo pasakyti, kad prancūzų kalbos Seduvoje juos mokė Apolonija Kiškienė, ir iškaitos klausimas būdavo išspęstas. Mokytoja Irena Mozūrienė pirmoji čia diegė Montesori metodą. Mokytojai Aldonai Mickevičiūtei tydomis žvelgiant į mokinių akis, gim-

ŠEDUVOS
MOKYKLAI
— 450
METŲ

MŪSŲ BRANGIOSIOS ŠEDUVIETĖS

pedagogų, kai kurios vėliau tapo žinomomis mokslo ir meno veikėjomis, meno saviveiklos organizatorėmis.

„viečiai“ mena aštuoniolika metų Seduvos draugijos progimnazijų „Saulės“ dirbusią direktorę ir pirmąją aukštąją mokytoją — pirmąją aukštąją mokytoją Oną Marcinkevičienę-Butkienę. Daugiau kaip dešimtmetį čia dirbo Emilija Zaukaitė-Kuzavinienė. Dvi tremtys į Sibirą ir keleri metai, praleisti Lukiškių kalėjime, nepalaužė šios moters. Dar Seduvoje ji vadovavo skautų organizacijai, ne tik progimnazijoje, bet ir tremtyje organizavo saviveiklą. Grįžusi į Lietuvą, Emilija subūrė garsųjį „Saudujos“ folklorinį ansamblį. Tik du žmonės nepriklausomoje Lietuvoje buvo apdovanoti premija už etninės kultūros puoselėjimą — jų tarpe Emilija Kuzavinienė.

Grįžusiems iš tremties įsidarbinti

auklėtiniais, švenčiančiais 45 metų mokyklos baigimo jubiliejų. Daugelis susirinkusiųjų „nešė“ 65 metų amžiaus našta. Niekad nepamiršta savo mokyklos ir nusipelniusios mokytojos Elzė Valavičiūtė-Viliūnienė ir Danutė Vyčaitė-Serkšnienė.

Pasididžiavimas glosto krūtinę, kai išgirsi minint buvusių mokinių — dailininkės Genutės Bložytės-Guntienės ar skulptūrės Elyvos Radauskaitės pavardes. Nuoširdžiausius žodžius savo eileraščiuose gimtajam Zilonių kaimui bei Seduvai skiria poetės Bronė Rimkevičiūtė-Liniauskienė ir Genovaitė Abromaitytė-Balčiūnienė.

Ką reiškia piešimo mokytojos Birutės Maliauskienės pavardė tiems, kurie keliolika kartų su ja dalyvavo televizijos laidoje „Mano pasaulis“ ir pasirinko dailininko kelią. Ką rodo mokytojos Janinos Vasiliauskienės įtemptas darbas, ruošiant šokėjus, geriausiai supranta tie, kurie

davo nauji mąstytojai ir poetai. Sunku aprašyti, kaip kūrė mokymo kabinetus Milda Slavėnienė, Viktorija Oleinikova, Elzė Viliūnienė.

Buvusi mokinė Leona Petkevičiūtė-Korkutienė rašo knygas, ruošia savo fotoparodas, dirba gydytojos darbu. Danutė Gendrolytė ne tik šoko Norvaišų pramoginių šokių kolektyve, kopė į kalnus ir vadovavo alpinistams, bet kartu rašė ir chemijos mokslų kandidato disertaciją. Be jos, mokslų kandidatų disertacijas apgynė dar septynios abiturientės.

Mokytojos Karolinos Dobragaitės tapytas paveikslas puošia vieną iš Seduvos bažnyčios altorių. Įžymiom keramikėm, grafikėm tapo Liucija Šulgaitė, Vitalija Tumasonytė, Ilona Cepaitė ir daugelis kitų. Daug idomių moterų pirmosius žingsnius žengė čia, pas mus. Jos visos brangios ir mielos gimtajai Seduvai, jos visos įrašė save į miesto istoriją.

A. BUKAUSKAS

...Apie meilę

Su kuo kartu gyveni, kuo rūpiniesi ir už ką atsakai, tą būtinai ir pamilsti.

M. ANDERSENAS NEKSE

Meilė yra vienintelė aistra, kuri nepakenčia nei praeties, nei ateities.

Meilė nieko neatleidžia arba atleidžia viską.

O. BALZAKAS

Kai myli, lengvai tiki ir kitų meile.

A. DIUMA

Meilė yra toks didelis turtas, jog už jį gali visą pasaulį nupirkti.

F. DOSTOJEVSKIS

Meilėje, kaip ir kovoje, kiekvienas turi savo likimą.

T. DREIZERIS

Mylėti — tai suprasti.

A. FRANSAS

Meilei nėra nei amžiaus, nei ribų, nei mirties.

D. GOLSVORTIS

Tik darbai įrodo meilės galią.

J. V. GETE

DUOK MAN

JĖGŲ

IŠKENTĖTI

VISUS

VARGUS

Kasdien vis mažėja laukuose javų plotai, daržuose gelsta bulvienojai, vis labiau blizga gyvulių kailiai: ruduo, soties ir pilnaties metas. Taip buvo visada. Net ir nederliaus, liūčių metais, net ir po alinančių sausrų. Ruduo — gėrybių rinkimo, į svirus, sandėlius vežimo laikas. Valstietis ir ūkininkas, tarnautojas ir darbininkas iš ūriu prakaitu aplaistyto savo didesnio ar mažesnio sklypo, daržo kruopščiai surinks kad ir šykščiai užaugusias gimtosios žemelės dovanas, suras jų turguje, sukraus į rūsius ir lengviau atsidus: žiema nebebaisi.

Taip būdavo. Ar taip bus ir šiemet? Ar turint bulvių, burokėlių, morkų, raugintų kopūstų ir agurkų, ateinanti žiema tikrai nebus baissi? Deja, deja... Prie vos ne kas savaitę kylančių kainų jau baigiame prirasti: perkame ir valgame ne tai, kas sveika, ko reikėtų, ko norėtum, o tai, ką įstengiame, kiek įstengiame. Pajėgsime dar susiveržti, valgyti dar mažiau, liesiau, blogiau: žmogus išverti gali labai daug.

Tačiau ką reikės daryti, kai kelis kartus pabrangs tai, ko mažinti, reguliuoti, atsakyti neįmanoma? Kai už būsto apšildymą, dujas, šiltą ir šaltą vandenį, elektrą reikės atiduoti vos ne visą algą ar tikrai visą pensiją? Iš kur tada bepaimsi tūkstantį rublių maišui bulvių, du ar tris šimtus — prasčiausiai „daktariškai“, keliasdešimt — duonos kepalui?

Į ką reikės kreiptis pagalbos? Į laisvos, nepriklausomos Lietuvos valdžią? Vilčių nedaug: ji milijonus skiria ginklams pirkti — „būtinai“ reikia apginkluoti ne vien reguliariąją kariuomenę, bet ir savanorius, šaulius... Milijonų (ne rublių, o dolerių!) jai reikia reprezentacijai, kelionėms, sutikimams, vizitams, konferencijoms, suvažiavimams...

Į užjūrių turtuolius, tarptautinius bankus, fondus? Tikėtis pagalbos kaip Somalis?

O pats Lietuvos žmogus, prispaustas įvairiausių „pasaulinio lygio“ mokesčių, akcizų, rinkliavų, painiausių, jokios logikos nepaisančių įstatymų supančiotomis rankomis ir kojomis iš žemės ūkio, pramonės, kultūros, įstatymdavystės, teisėtvarkos ir teisėsaugos griuvusių išsikepurinėti nepajės per daugelį daugelį metų...

Tad telieka tik viena — kreiptis į Tą, Kuris viską mato ir viską gali: „Viešpatie, duok man jėgų iškentėti visus vargus ir rūpesčius“.

J. M.

RUGJUCIO 23 —
RUGSĖJO 22 D.

MERGELĖ

(Pagal Rytų horoskopą **Mergelė rugsėjo 16 — spalio 15**)

Vyrai daugiau dėmesio skiria mylimosios protui, negu švelnumui ar romantiškumui. Jiems svarbiausia — moters jausmų nuoširdumas. Kantrios ir romantiškos natūros. Jų meilė pilna siurprizų. Būna egoistai, tačiau taktiški, nors temperamento protrūkiai ar nereikalingas mylimosios veržlumas tokį žmogų gali atbaidyti.

Moterys išmintingos, lengvai pripranta prie naujų aplinkybių. Meilę priima kaip atnešančią vien nepatogumus. Bet jei sugebėsite joms įrodyti, kad yra priešingai, jos tampa nuostabiomis partnerėmis. Stengiasi neparodyti savo jausmų. Kuklios, kantrios, bet sugeba pastebėti kitų trūkumus, sau juos atleisdamos.

Sie žemės (yra: ugnies, vandens, žemės ir oro) ženklų simbolinės spalvos — gelsvai žalia arba žaliai violetinė. Akmenys — geltonas topazas arba violetinis agatas.

Rugsėjo mėnesį gimusių akmuo — peridotai. Mergelės žvaigždyne gimusių — geltonasis safyras. Mergelėi laimė atneš citrinas arba geltonasis agatas.

Senovėje visus geltonus skaidrius akmenis vadindavo topazais. Ilgainiui juvelyrėi ėmė skirti kietesnes atmainas ir topazams apibūdinti pridėdavo žodį „braziliškasis“, o geltonam korundui atskirti — rytietiškas. „Tikruoju“ topazu vadindavo geltoną kvarco atmainą — citriną.

Topazų būna įvairių spalvų. Geltonos spalvos būna įvairaus ryškumo: nuo blyškiai geltonų iki rudai vyšniųjų.

Topazas blizga lyg stiklas. Akmuo trinamas labai įsielektrina. Topazai yra tobulai skalūs, todėl papuošalus su šiais akmenimis reikia nešioti atsargiai.

Agatas žinomas nuo senų laikų ir naudojamas juvelyriniams bei dekoratyviniams gaminiams. Iš jo daromos sagės, karoliai, auskarai, žiedams akys, įvairūs indai, kamėjos.

Peridotai — juvelyrinis olivinas anglų ir vokiečių terminologija. Olivinas — mineralas nuo tamsiai geltonos iki žalios spalvos. Juvelyrėi naudoja skaidrius gelsvai žalius jo atmainas, vadinamas chrizolitais.

Safyras — vienas iš vertingiausių juvelyrinių akmenų. Geltonieji safyrai labai reti, jus grynus sunku atpažinti. Geltonasis safyras buvo vadinamas Rytų topazu.

SPECIALIAI „RADVILAITEI“
VAGA BUNDA
PULSARAS

Ramybei meldžiamės. Bet jos nėra — Erdvė vėl prievartauja tylą. Galaktikos tik balzgana riba, — Ir tūkstančiai žvaigždžių suskyla. Ne viskas telpa vieno širdyje — Apgaulė, paklaida, miražas... Vėl gims pulsaras ryto erdvėje, Labai priminę širdį mažą. Atodūsį kaip radijo banga Dar sklįs ilgai. O laikas stovi... Apsaugok, Viešpatie, švelnias rankas, Skaisčiausią jausmą. Lyg šventovę.

RINKIMAMS
ARTĖJANT

Prasidėjo rinkimų į Lietuvos Respublikos seimą kampanija. Informuojame, kad savo kandidato mes nekelsime. Drauge su Lietuvos Moterų draugijos Prezidiumu siūlome remti dorus, patikimus žmones, tuos kandidatus ir partijas, kurių programos numato spręsti socialines problemas.

LMD RADVILIŠKIO
RAJONO TARYBA

NETIKIU, kad mirštančiam per kelias akimirkas prieš akis prabėga visas jo gyvenimas. Juk tas, kam taip buvo, niekam jau nebepapasakos...

Aš jau stoviu (tiksliau, guliu) prie pat ribos, už kurios nebėra nieko. Jokių abejonių, jokių vilčių. Dar prieš savaitę gydytojai drąsinaučiai šypsodavosi, seselės kasryt į vazelę pamerkdavo šviežią gėlytę, o vakar vakare mane perkėlė į vienutę. Atsėit, laukiam daug ligonių...

Ką gi. Vis tiek viskas kada nors turi baigtis, kaip pasakė lapė, kuriai medžiotojas dyrė kailį.

Kelinta valanda guliu atmerkto mis akimis. Už lango dangus jau bala. Kažin, kada dabar teka saulė? Turbūt pro šitą langą nesimato.

JONAS ČESNULEVIČIUS

PASKUTINIS RYTAS,

PIRMAS RYTAS

Gaila, norėčiau ją pamatyti, ko gera, jau paskutinį kartą.

Guliu, jaučiu artėjančią nebūtį, gyvenimo vaizdai prieš akis patys nebėga. Galvoju apie tai, apie ką noriu. Prisimenu tai, ką noriu. O prisiminti yra ką. Nedaug, tiesa, teko pragyventi: už trijų mėnesių ir vienuolikos dienų būčiau sulaukęs trisdešimt aštuonerių, bet ir tie nebuvo tušti. Teko susitikti daug puikių žmonių. Mylėjau daugelį jų. Ir mane turbūt mylėjo. Turiu galvoje vyrus, nės moterų mano gyvenime buvo nedaug. O mylėjau tik dvi: motiną ir Ireną... Motina... Kai ji mirė, vaikščiojau į penktą klasę. Buvo pavasaris. Tai jau dvidešimt šešeri.

O Irena... Kai tą vakarą, po teismo, atsisveikinom, jos daugiau ir nemačiau. Kaip ji dabar gyvena? Sako, turinti kitą. Taip ir turi būti. Jauna — už mane septyneriais metais jaunesnė, graži, protinga... Dabar, aišku, miega ir sapnuoja malonesius sapnus...

IR neturi žmonės saiko! Jau aušta, o jie vis dar užia. Vestuvės lieka vestuvėmis, varžytis nėra ko, bet visgi... O vestuvės mano! Reikėtų džiaugtis, bet to džiaugsmo kažkodėl nejauciu. Metai, greičiausiai, jau ne tie. Be to, nebe pirmą kartą...

Nors tą praeiktą magnetofoną išjungtų. Pritildė, bet vis tiek girdisi. Pala... dainuoja „Balerinos batuką“. Na, ir kas ją užleido? Tiesa, juosta... Labai geras baritonas, ir melodija puiki, tik nuo jos darosi liūdna... O Petras ją mėgo... Petras, Petras... Ne, nel... Negalvoti apie jį! Aš dabar turiu kuo rūpintis, apie ką galvoti. Štai jis — mano mieliausias, mano brangiausias. Truputį padaugino, bet nieko, šiandien galima. Tiesa, jis ir šiaip mėgėjas, bet greitai jį nuo to atpratinasiu... Knarkia, mano garbanuotasis. Niekas jam nerūpi. Tegul tik mane myli ir manęs klauso. Gyvensim kaip balandėliai. Tai kas, kad jis už mane pora

metų jaunesnis. Ne metuose esmė. Ir ne turte. Nesvarbu, kad jis nieko, išskyrus savo rūbus, neatsinešė. Aš visko turiu pakankamai.

Išjungtų tą magnetofoną, pagaliau. Negali tyliai gurkšnoti ir kalbėtis. Būtinai jiems muzikos. Ką ten neblaivūs supranta, jiems kad tik triukšmas... O Petras muziką mėgo. Ne simfoninę, žinoma... Kai nupirko magnetofoną, tai kiauras laisvas naktis sėdėdavo prie televizoriaus ar radijo ir įrašinėdavo. Tų juostelių dešimtys ričių... Ir vėl Petras... Blogai. Per daug kas jį primena. Reikės labai daug ką parduoti ir pirkti nauja... Tada, kai mus išskyrė, aš paklausiau, kaip viską dalinsimės, o jis tik ranka numojo. Kam man, sako, turėkis. Kiek vienam tereikia.

kas ją erzindavo, niekas neįtikdavo. Kai kartą užvedžiau kalbą, kad gal reikėtų paimti iš vaikų namų berniuką ir įsūnyti, jį įtūzusi atrėžė: „Ar aš negaliu turėti savo?! Juk gydytojai sakė!“

Ir turės. Be abejo, turės. Jai tik to trūko...

PETRAS man buvo geras. „tengėsi, kad tik būtų geriau, kad nieko netrūktų. Ir netrūko. Kai vedėmės, jis ant knygelės jau turėjo kelis tūkstančius. Kai tik gavome butą, apstatėme naujais baldais, prisipirkom rūbų, indų... Ir visą laiką buvo rūpestingas. Iš pradžių turėjom mažą „Rekordą“, paskui atsirado didesnių, nupirko „Signalą“. Pasirodė spalvoti, išgijom „Elektroną“. Ir šaldytuvus jau trečias stovi...

Ne, materialiai aš turbūt taip gerai niekad negyvensiu, kaip su juo. Ir šiaip jis buvo švelnus, rūpestingas. Kai man užėidavo bloga nuotaika, jis visokiaisiais būdais sten-

APSAKYMAS

Jeigu ko užsimanysiu, nusipirksių... Geras, ne savanaudis žmogus... Ir auksines rankas turi. Ir charakterio sugyvenamo. Tik va...

Kažin, kaip jis dabar gyvena? Kai išvažiavo po teismo į Klaipėdą, tai ir nesimatėm. Kažkas kalbėjo, kad serga dabar. Plaučiai. Aš jam ne kartą sakiau, mesk tą garvežį. Amžinai kelionėje, sausas maistas, dūmai, tepalai... Dar gausi kokią ligą. Bet argi jis paklausys? Be to geležinkelio gyventi negali... Nieko, pasveiks. Nesenas dar...

KAD viskas krypta į skrybas, jau seniai buvo matyti. Su ta mintimi susigyvenau, visgi niekada nesijaučiau taip nepatogiai, kaip ten, teisme.

Pragyvenome kartu septynetą metų. Atrodo, nebuvom nė karto rimtai susipykę. Nebuvo dėl ko. Aš — ne padauza, ne girtuoklis. Žinoma, ne šventasis, bet ir dabar, kai meluoti net sau pačiam jau nėra jokios prasmės, galiu ramia sąžine pasakyti, kad niekam nesu sąmoningai padaręs nieko bloga. Irenai tuo labiau.

Paskutiniuosius metus tarp mūsų buvo jau labai nedaug bendra. Kaip procese konstantavo, mus siejo tik bendras namų ūkis. O dviasiskai mes buvome svetimi. Fiziškai irgi...

Nei teisintis, nei ką nors įrodinėti teisme nebebuvo jokios prasmės. Ir kai pateikė svarbiausią, esminį klausimą, ar aš sutinku skirtis, man neliko nieko, tik atsakyti — taip.

Aš kaltas, kad dievas mane tokį sutvėrė, tėvas pradėjo, motina pagimdė, tóks užaugau. Kaltas... Ir tik tuos...

Iš pradžių tikėjomės, vylėmės, bet, metams bėgant, dingo ir viltis... Gal ji būtų kaip nors susitaikiusi su tokia padėtimi, jei ne jos motina ir seserys. Po jų apsilankymo su Irena nebūdavo galima susikalbėti. Vis-

gdavosi pralinksinti, išblaškyti... Kiek knygų — didžiausia sekcija prisirinko. Ploktėlių kainas, magnetofono juostų kilometrai... Kaimynės, draugės man pavydėjo, sakydavo, kokia aš laiminga... O aš viską, viską būčiau su džiaugsmu atidavusi už mažytę vaikišką lovytę, kurioje miegotų sūnelis.

O gal iš tiesų reikėjo paklausti Stasės patarimo? Ji — mėtyta ir vėtyta... Kvaila tu, sako, neįau negali sukombinuoti pro šalį? Susirask, jei nori, galiu ir aš pripiršti, kokį protingą, gražų, sveiką vyrą, ir net lapė nesulos... Tu graži, įdomi, joks vyras neatsisakys... ir būsit abu su Petru laimingi, jis nės neįtars...

Bet, dieve, pačiai siūlytis? O jeigu tas nelaikys liežuviu už dantų? **Koks tada bus gyvenimas?** Jeigu Petras ir nesuzinotų, kaip aš jam galėčiau žiūrėti į akis? Ne, visą gyvenimą meluoti negalėčiau.

Dieve mano, visko buvo užtekinai ir net su kaupu. Trūko tik vieno. Ir be jo viskas nustojo savo vertės, savo reikšmės. Kaip geriausi pietūs be druskos: neskanu, prėška, nelenda į gerklę... Daiktai teikią naudą, patogumą, malonumą, bet ne laimę...

Salia guli Vygandas. Tyliai knarkia ir retkarčiais sučepsi lūpomis. Turbūt, sapnuoja, kad dar už stalo. Mano mieliausias, brangiausias garbanus. Nors, atvirai sakant, nesu visai tikra, kad jį labai myliu... Taip. Jis man patinka. Bet meilė, karšta meilė... Tačiau ne tai man svarbiausia. Aš — ne šešiolikinė. Jį mylėti reikia jau vien už tai, kad jis — mano būsimo kūdikio tėvas. Ir kas, kad plepios kalmynės vėliau apskaičiuos, kad nuo vestuvių iki krikštynų trūksta dviejų mėnesių. Nusišpaut. Vygandas gavo avanso. Čia mūsų reikalas.

(Pabaiga — sekančiame numeryje)

AGURKAI

NESTERILIZUOTI HERMETISKAI UŽDARYTI AGURKAI

Paruošti agurkai sudedami sluoksniais su prieskoniais (arba prieskoniai dedami tik į indo dugną ir ant viršaus) į 3–10 l talpos stiklinius indus.

5 l vandens ištirpinama 300–350 g druskos, įdedama pipirų ir lauro lapelių, užvirinama ir karštasis sūrymas atsargiai (pilant į vidurį indo) užpilamas ant agurkų. Indas apšukamas sausu rankšluosčiu ir taip išlaikomas 3–4 min. Po to sūrymas nupilamas, vėl užvirinamas ir antrą kartą vėl užpilamas. Į stiklainį įdedama česnako ir trečią kartą užpilama tuo pačiu verdančių sūrymu. Indas tuoj hermetiškai uždaromas.

TRUPUTĮ RAUGINTI AGURKAI

Agurkai paruošiami kaip ilgam laikymui, bet sudedami į 3 l stiklainius su nedideliu kiekiu krapų ir juodųjų serbentų lapų. Iš vandens, druskos, pipirų, lauro lapelių (10 l vandens — 600–700 g druskos) išverdamos sūrymas ir šaltas užpilamas ant agurkų. Indas pri dengiamas dangteliu. Po 24–30 val. sūrymas nupilamas, vėl užvirinamas ir tuoj pat karštasis užpilamas ant agurkų. Įdedama 3–4 skiltelės česnako, ir indas hermetiškai uždaromas. Po to stiklainiai išnešami į vėsią (0–4°C) patalpą.

SVIEŽIŲ AGURKŲ SALOTOS

1 kg agurkų, 100 g svogūnų, 15 g druskos, 80 g 3% stalo acto, česnako, petražolių ir truputis saulėgraužė aliejaus (pusės litro indui — 30 g).

Atrinkti, nuplauti agurkai mirkomi vandenyje 6–8 val., du kartus keičiant vandenį. Po to agurkai supjaustomi 1 cm storio griežinėliais.

Petražolės nuplaunamos (pašalinant pageltusius lapelius) ir susmulkinamos, svogūnai supjaustomi griežinėliais, česnako skiltelės perpjaunamos į 2–3 dalis.

Paruošti agurkai, svogūnai, petražolės, česnakai, actas, druska dubenyje rūpestingai išmaišomi, sudedami į stiklainius sukratant, kad neliktų tuščių tarpų, ir užpilami pašildytu aliejumi. Tada indas pri dengiamas dangteliu ir kaitinamas 90°C temperatūroje.

1 l talpos indai — 20 min.,

pusės l talpos indai — 15 min.

Iškaitinti indai tuoj hermetiškai uždaromi.

IŠ VISUR APIE VISKĄ

TUO PAČIU PINIGU

Prancūzas Orlandas Diasas savo buvusiai žmonai už tai, kad ji trukdo jam matytis su dviem dukterimis, nutarė atkeršyti neįprastu būdu. Eilinius alimentus, 1600 frankų, Diasas jai išmokėjo smulkiais 5 ir 10 santimų vertės monetomis, kurias atgabeno ant savo ponio dviejuose maišuose. Krovinys svėrė 32 kilogramus.

Sunku pasakyti, kokį poveikį turėjo šis rafinuotas ir nevirtų puoluosio tėvo kerštas. Tačiau neabejotina, kad mintį žmonos dvasinį skurdą apmokėti smulkia moneta jam pasufleravo nelaimės draugai. Mat, po skyrybų Diasas įstojo į „Vyru orumą šeimoje, visuomenėje ir valstybėje ginančią draugiją“.

PRINCESĖ ANNA

Iškilminga santuoka Vestminsterio abatijoje, kurią stebėjo 500 milijonų televizijos žiūrovų, ir keturių minučių skyrybų procesas Londono teisme, kuriame nedalyvavo nei jis, nei ji. Tarp tų dviejų Elžbietos II dukters, keturiasdešimt vienerių metų princesės Annos, ir keturiasdešimt trejų metų buvusio kavalerijos kapitono M. Filipo gyvenimo įvykių — aštuoniolika metų. Pastaruosius dvejus jie gyveno atskirai.

Princesė, pelniusią „auksą“ ir „sidabrą“ Europos žirginio sporto čempionatuose, ir kavaleristą suartino žavėjimasis žirgais. Bet arkliai suvaidino jų gyvenime ir lemtingą vaidmenį. Praėjusiais metais aptikta „Filipo duktė“, kurios motina — Naujosios Zelandijos raitelė. O Anną spauda sieja su karališkuoju arklininku T. Lourensu. Tarp kitko, visi šie gandai paneigti. Buvę sutuoktiniai turi du vaikus — keturiolikmetį Piterį ir 10 metų dukterį Zarą, ir jiems pavyko išsiskirti draugiškai.

Anną, kuri nesugebėjo ar nenorėjo laikytis karališkai, kažkada buvo viena iš mažiausiai populiarių savo šeimos narių. Viskas pasikeitė 1970 metais. Princesė pradėjo vadovauti fondui „Gelbėkite vaikus“ ir energingą labdaros veikla Afrikoje ir Azijoje pelnė jai britų palankumą.

NERVAI NEISLAIKĖ

Stefanijai Bruni iš Pietų Italijos miestelio Tarento, inscenizavusiai savo pačios pagrobimą, tik dvi dienas užteko išvermės. Po to ji kaptulijavo. Per tarpininką 24 metų išdykėle neegzistuojančių pagrobėjų vardu telefonu pareikalavo iš savo tėvų 4 milijardų litų išpirkos. Tokiu ekstravagantišku būdu ji tikėjosi išvengti nemalonumų, kurie jai grėsė už apgaulę: jaunai damai, be-

simokančiai medicinos mokykloje Romoje, dėl nepažangumo nebuvo leista laikyti egzaminų, o ji namiškiams pranešė, kad mokslus baigė net su pagyrimu.

Nežinia, kioje medicinos srityje tikėjosi pasiekti laimėjimų sinjorita Bruni, bet psichiatrija jai aiškiai netinka. Su tokiais silpnais nervais...

KAM VIRŠ SESIASDESIMTIES

Vokietijoje neišgirsi žodžio „senukas“ — jis laikomas įžeidžiančiu. Pensirinkus vadina pagarbiai — „senjorais“. Jie, žinoma, ne ispanai, o patys tikriausi vokiečiai, ir šis žodis reiškia „vyresnieji“. Sako, kad vokiečiai po 60-ties metų tik pradeda gyventi. Paprasta pensija jiems leidžia apsimokėti ir butą, ir maistą, ir rubus, ir sanatorinį gydymą, ir netgi... turistinę kelionę kur nors į Ispanijos pietus. Bet, pasirodo, materialinio aprūpinimo „senjorams“ neužtenka — norisi ko nors ir sialai.

Sename universitetiniame Heideberge įsikūrė visuomeninė „Akademija nusenusiems“. Jos nariais tapo jau 8 tūkstančiai žmonių, Senelės ir seneliai, įsirašę į „akademikus“, už labai nedidelį atlyginimą čia gali pasiekti tai, ko nepavyko aktyvios darbinės veiklos metais. Pavyzdžiui, išmokti svetimą kalbą ar dirbti su personaliniu kompiuteriu, išmėginti savo jėgas poezijoje, pakelti savo išsilavinimo lygį, išklausus ciklą paskaitų apie ankstyvosios krikščionybės meną arba apie naujus aterosklerozės diagnostikos bei gydymo metodus, o paskui užsiimti praktika — autogenine treniruo...

Neseniai miesto valdžia drauge su profsąjungomis atsiliepė ir etilina Akademijos iniciatyvą ir įteikė dar vieną dovaną savo „senjorams“. Tai — superlengvatiniai bilietai visomis visuomeninio transporto rūšimis. Jie taip ir vadinasi — „Bilietas tiems, kam virš 60“.

Pagal užsienio spaudą parengė
S. ALINSKAITE

PADĖKA

Nuoširdžiai dėkoju Radviliškio centrinės ligoninės Nervų ligų skyriaus vedėjai Valdai Būlvienei, gydytojai Dolorital Jankauskienei, seselėms ir visoms darbuotojoms už rūpestingą gydymą, dėmesį ir atidumą.

Jadvyga STONKIENĖ

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. ČESNULEVIČIENĖ

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio UAB „Litera“. Užsakymo Nr. 1216.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė darbo dienomis 11–12 val.

Nr. 8, tel. 5-10-93. Skambinti